

Divina Vîndecare

NR. 118

OCTOMBRIE 2019

GÂNDURI DESPRE CARACTERUL LUI DUMNEZEU

PRIMA PARTE

Vlad Ardeiaș, Noiembrie 2019

Unul dintre cele mai eficiente mijloace pe care le avem le îndemână pentru a ne ghida în călătoria cunoașterii de Dumnezeu, este Scriptura. Biblia reprezintă un trup de cărți scrise pe parcursul a 1500 de ani nu numai în condiții diferite din punct de vedere politic și social, dar chiar și religios. Acoperind o varietate foarte mare de situații, perioade, personaje și stiluri, Scriptura pare să încurce cititorul superficial și nu numai. Cheia pentru înțelegerea corectă a mesajului unitar al Scripturii este atitudinea de totală deschidere și sinceritate față de Persoana care dorește să-l inspire pe fiecare cititor.

Cum citești?

Una dintre păreri larg răspândite este că detaliile credinței nu sunt semnificative atât timp cât crezi în ceva sau cineva. Această eroare a căpătat de-a lungul timpului diverse forme, înșelându-i chiar și pe unii dintre cei mai zeloși cititori ai Scripturii. Realitatea este însă că fiecare informație oferită prin Scriptură reprezintă o rotiță în mecanismul gândit de Dumnezeu pentru elucidarea marilor întrebări ridicate în marea controversă. Deseori, confuzia generată de tradiție a condus la respingerea Persoanei Mântuitorului:

„Nu este El acela pe care caută ei să-l omoare și totuși iată că vorbește pe față, și ei nu-l zic nimic! Nu cumva, în adevăr, cei mai mari vor fi cunoscut că El este Hristosul? Dar noi știm de unde este omul acesta, însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.” (Ioan 7:25-27).

Aceste persoane care înclinau spre acceptarea logică a concluziei tuturor detaliilor pe care le vedeau în viața Mântuitorului, au fost împiedicați de o idee care nu se regăsea în textul sfânt: „când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este.” Întrebați de regele Irod unde se va naște Împăratul, preoții au răspuns corect citându-l pe profetul Mica: „În Betleemul din Iudea” (Matei 2:5).

Înțelegând importanța clarificării fiecărui detaliu oferit de Scriptură, următoarea întrebare vine în mod natural: cum ar trebui să ne raportăm la textul Bibliei? Discutând cu unul din teologii vremii, Mântuitorul a arătat că modul în care citim Biblia este în egală măsură important cu ceea ce citim în Scriptură:

„Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10:26).

Și pentru că Mântuitorul Însuși a fost educat prin intermediul textului sfânt, cel mai eficient mod de a înțelege cum trebuie să ne raportăm la Biblie este de a observa cum S-a raportat El Însuși la aceasta:

„Nu este scris în Legea voastră: ‘Eu am zis: «Sunteți dumnezei»? Dacă Legea a numit dumnezei pe aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu, și Scriptura nu poate fi desființată.” (Ioan 10:34, 35).

Contextul în care au fost rostite aceste cuvinte este foarte important. Religia Vechiului Testament era dominată de porunca de a nu avea alți dumnezei în afară de Singurul Dumnezeu adevărat. În acest cadru, Isus subliniază că, în ciuda aparentei contradicții, niciunul din cuvintele Scripturii nu trebuie minimalizat. Poate fi Scriptura desființată?

Cuprins:

Monoteism

Pag. 8

Informații

Pag. 14

Sigur că da. Ceea ce subliniază Isus aici este însă faptul că nimeni nu poate să minimalizeze sau, mai rău, să contrazică vreunul dintre cuvintele Scripturii și să spere în același timp că va continua pe calea cunoașterii de Dumnezeu. Orice compromis în acest sens reprezintă o deraiere de la singura cale de a-L cunoaște pe Dumnezeu așa cum este Acesta, ceea ce va conduce, mai devreme decât mai târziu, la concluzii eronate și, în consecință, la o experiență deformată.

Scriptura reprezintă așadar Cuvântul lui Dumnezeu motiv pentru care tuturor întrebărilor filozofice și ideologice nu trebuie să li se răspundă independent de, sau în opoziție față de Scriptură. Scriptura trebuie să-și aducă mărturia, să-și exercite autoritatea în formularea tuturor concluziilor noastre. Aceasta a fost calea pe care au mers toți oamenii lui Dumnezeu din toate timpurile, singura excepție constituind-o perioada în care Scripturile nu fuseseră scrise, perioadă în care vocea profetică și glasul personal al lui Dumnezeu erau cei ce ghidau. Orice altă cale este fundamental greșită.

Acesta este motivul pentru care fiecare persoană trebuie să-și răspundă la această întrebare fundamentală: în Biblie găesc adevărul lui Dumnezeu, sau ideile oamenilor despre adevărul lui Dumnezeu? Citind Biblia, pot eu să afirm: „Aici Dumnezeu îmi vorbește mie. Acesta este Cuvântul Său.? Sunt eu atât de dependent de ea, sau ar trebui să spun: Ei bine, este ceva adevăr în ea, dar la urma urmei, nu reprezintă decât ceea ce niște oameni buni au spus despre Dumnezeu. Există greșeli în afirmațiile ei.”

Toate aceste întrebări trebuie să-și găsească un răspuns sincer și conștient înainte de a porni la studiul oricărui subiect din Scriptură pentru că de acest răspuns atârnă direcția în care cercetătorul pornește. Oricine începe să citească Scriptura are deja un bagaj de cunoștințe, idei formate de-a lungul timpului de educația primită, de cultura în care a crescut, de filozofia societății sale. De cele mai multe ori, aceste idei sunt provocate de afirmațiile Scripturii, motiv pentru care, pentru a fi în siguranță, cititorul trebuie să fie dispus la a-și supune testului Bibliei propriile principii și viziuni asupra vieții. Dacă însă cititorul va înțelege afirmațiile Scripturii prin intermediul conceptelor predefinite pe care le-a acumulat de-a lungul timpului, concluziile la care va ajunge vor fi categoric eronate.

● provocare reală

Centrul credinței Creștine este Persoana Mântuitorului, Isus Hristos și asta pentru că El reprezintă singurul Mijloc prin care omul poate recâștiga legătura cu Creatorul, Tatăl. Relația pe care Tatăl a planificat-o cu fiecare ființă în parte este una bazată pe dragoste, însă, spre deosebire de supunere, dragostea, la fel ca ingredientul absolut necesare dezvoltării acesteia, încrederea, nu poate fi poruncită. Încrederea și dragostea sunt rezultate naturale ale unui proces care implică cunoașterea. Cunoașterea într-un mediu dominat de libertate absolută conduce în mod natural la încredere dacă persoana se dovedește a fi vrednică de aceasta. Apoi, pe măsură ce sunt descoperite calitățile caracterului, apare admirația și în final, dragostea. Totul însă depinde de cunoașterea adevărului, a realității caracterului persoanelor angajate în relație. Acesta este motivul pentru care cunoașterea lui Dumnezeu reprezintă consumarea veșniciei și izvorul eternei fericiri și a dragostei fără de sfârșit:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Și tocmai pentru că de înțelegerea corectă a caracterului lui Dumnezeu atârnă încrederea și, în final, dragostea noastră pentru El, Satan a depus eforturi susținute pentru a-l denatura ori într-un fel, ori în altul. Astfel, de-a lungul erei Creștine multe din poruncile divine și evenimentele descrise în Vechiul Testament au cauzat șoc și tulburare în inima multora datorită violenței acestora. Acesta este motivul pentru care mulți teologi au încercat să le explice în fel și chip în contextul Noului Testament. Una dintre extremele de care este responsabilă biserica primelor secole, o reprezintă imaginea Dumnezeului setos de răzbunare care-și găsește plăcerea în nimicirea creaturilor Sale, imagine care i-a determinat pe bună dreptate pe mulți să fugă de Creștinism. Această imagine a reușit în cel mai fericit caz să impună respect și obediență necondiționată generate de frica ce i-a paralizat pe mulți la gândul că au de-a face cu o persoană intolerantă, neînțelegătoare, motivată numai de dorința de a domina în mod absolut tot ce există. Pe de altă parte, această imagine a generat consternare și respingere categorică în rândul celor mai curajoși care declară că preferă să moară decât să petreacă o veșnicie în compania unei astfel

de persoane divine. Dacă acesta ar fi adevărul despre Dumnezeu, cel mai probabil este că și eu aș fi în această a doua categorie.

Cealaltă extremă în căutarea armonizării imaginii lui Dumnezeu din Vechiul Testament cu cea a Mântuitorului din Noul Testament, o reprezintă ideea lui Fred Wright (1923 - 1997) cunoscută generic sub numele „Dumnezeu nu nimicește” sau „adevărul despre caracterul lui Dumnezeu” sau „neprihănirea caracterului non violent al lui Dumnezeu”. Pe parcursul acestei serii de articole vom explora în mod deosebit această idee atrăgătoare și provocatoare în același timp, căutând să descoperim nu numai dacă ea reprezintă o explicație validată de textul Scripturii, dar și realitatea despre acest subiect.

Ce susține teoria și cum argumentează?

Teoria la care ne vom referi în mod generic „Dumnezeu nu nimicește” susține că rezolvarea marii controversă dintre Dumnezeu și Satan depinde în exclusivitate de apariția unui grup de credincioși care va înțelege, va accepta și va propovădui că Dumnezeu, sub nicio circumstanță nu înlătură viața niciuneia dintre creaturile Sale; că un asemenea act este contrar caracterului și voinței lui Dumnezeu; că Dumnezeu nu se apropie niciodată de nicio creatură cu intenția de a-i provoca daune. Aceasta este teoria.

Argumentul din spatele acestei teorii este unul care, pe cât pare de simplu, pe atât este de înșelător: pentru că Dumnezeu este dragoste. Datorită faptului că dragostea sub nicio circumstanță nu înlătură viața niciunuia dintre obiectele ei, pentru că un asemenea act este contrar caracterului dragostei și pentru că dragostea nu se apropie niciodată de niciunul dintre obiectele sale cu intenția de a-i provoca daune, concluzionăm că nici Dumnezeu nu face asta.

La prima vedere teoria pare copleșitoare iar argumentația fără greșală însă, privind mai profund, vom înțelege nu numai că realitatea nu este deloc aceasta, dar și că această teorie distruge în realitate adevărata natură a dragostei.

Inconsecvențe

Oricine a rezolvat probleme de matematică a avut experiența de a ajunge la un rezultat foarte departe de realitate datorită unei greșeli aparent minore și astfel dificil de observat făcută undeva la începutul demonstrației. Acesta este și cazul situației de față: promotorii acestei idei pleacă în studiul Scripturii cu o idee preconcepută și denaturată despre natura dragostei. Această idee este formată de educația primită în societatea modernă dominată de ideologia umanistă, și anume că dragostea nu provoacă niciun fel de daune sub nicio formă și în nicio circumstanță obiectului ei. Acesta este motivul pentru care legile actuale interzic educatorilor să disciplineze copiii.

Astfel, cititorul începe studiul Scripturii cu această idee în minte și ajunge să citească că Dumnezeu este dragoste. Aceasta este motivul și procesul prin care el, în mod automat, impune lui Dumnezeu această imagine generată nu de textul Scripturii, ci mai degrabă de filosofia umanistă.

Marea problemă cu care se confruntă promotorii ideii „Dumnezeu nu nimicește” este pe de o parte faptul că textul Scripturii afirmă în repetate rânduri în mod categoric contrariul, și pe de altă parte că Scriptura nu afirmă niciodată, în niciuna dintre cărțile sale, această teorie. Din acest motiv această filosofie este una pentru argumentarea căreia nimeni nu poate spune „Hai să vedem ce spune Biblia”, ci mai degrabă „Hai să-ți arăt că ceea ce spune Biblia nu este adevărat”. Cu alte cuvinte, în toate pasajele (și nu sunt puține) în care Scriptura afirmă în mod clar faptul că Dumnezeu a luat viața sau a poruncit aceasta, cititorul trebuie să înțeleagă fie că Satan a fost în realitate persoana din spatele acestor inițiative, ori forțele naturii au determinat aceste evenimente.

Astfel, teoria „Dumnezeu nu nimicește” se bazează în exclusivitate pe sofisme și sentimentalisme, pe construcții logice compuse din afirmații care nu se găsesc în Scriptură. Toate prezentările scrise sau verbale în care este argumentată această teorie, conțin câte un citat Biblic dispart, trunchiat și scos din contextul întregii Scripturi, urmat de zeci de minute de explicații pline de sofisme care urmăresc impresionarea sentimentală a auditoriului, în niciun caz adevărul Bibliei. În felul acesta, concluziile sunt trase mai degrabă pe baza propriilor idei decât pe fundamentul Scripturii. Plecând de la propriile axiome despre subiect, partizanii ideii

„Dumnezeu nu nimicește” depun eforturi pentru a determina Biblia să le susțină, abordare extrem de periculoasă. Punctual, în cazul de față se pornește de la imaginea umanistă a dragostei care se impune caracterului lui Dumnezeu, chiar și cu prețul sacrificării învățăturilor oamenilor inspirați.

Au fost scriitorii Bibliei ignoranți?

Confrunțați astfel cu realitatea că toți cei 39 de autori ai Scripturii afirmă contrariul teoriei lor, susținătorii acesteia au concluzionat că niciunul dintre aceștia nu au înțeles adevărul despre caracterului lui Dumnezeu, cu excepția lor, a acestor credincioși din timpurile moderne. Pe parcursul acestor articole vom examina în amănunt consecințele dezastruoase ale acestei idei.

Până atunci însă, în fața acestui argument nebiblic și irațional, se impune următoarea întrebare de bun simț: dacă Moise și ceilalți evrei au înțeles greșit identitatea Celui care a luat viața și a poruncit aceasta, de ce nu le-a spus Dumnezeu pur și simplu adevărul: „nu sunt Eu, este Satan”? Este interesant faptul că de-a lungul timpului Dumnezeu le-a corectat multe idei greșite, multe dintre ele dacă nu chiar majoritatea absolut nesemnificative în comparație cu realitatea caracterului lui Dumnezeu. Cum se face că Dumnezeu nu a intervenit niciodată pentru a lămuri simplu și clar această neînțelegere, ci a tolerat-o timp de milenii în detrimentul propriei imagini și, deci, în detrimentul dezvoltării sănătoase a relației dintre Sine și copiii Săi?

Desigur, se poate argumenta că scriitorii Bibliei erau tributari educației primite și influențelor societății vremii în care au trăit, argument care este valid în anumite limite, însă în Scriptură apar cel puțin două persoane care au rupt orice prejudecată și au fost deschiși față de Dumnezeu pentru inspirație și corectare: Mântuitorul Isus și Pavel.

Despre Mântuitorul voi comenta în articolul viitor, însă la momentul de față aș dori să subliniez câteva aspecte legate de apostolul Pavel. El a fost unul dintre cei mai fundamentaliști evrei educați ai vremii lui. Acesta a fost unul dintre motivele principale pentru care convertirea lui la Creștinism a fost atât de dramatică. La scurt timp după botezul său, Pavel s-a retras timp de 3 ani în Arabia, timp în care și-a reconsiderat teologia sub directă inspirație a Mântuitorului. Deschiderea lui Pavel la schimbare s-a dovedit prin faptul că el a fost primul dintre apostoli care a acceptat și a predicat adevărul despre rolul și locul legii în planul de mântuire pe de o parte, și egalitatea dintre evrei și cei din celelalte națiuni în fața lui Dumnezeu pe de altă parte. Aceste două adevăruri fundamentale au constituit cauza persecuției apostolului nu numai de către evrei, dar chiar și de către frații lui de credință.

Așadar, dacă Pavel a fost capabil de a accepta această schimbare în modul de înțelegere a acestor doi stâlpi ai credinței iudaice, cu siguranță el ar fi acceptat orice altă idee pe care i-ar fi descoperit-o Dumnezeu. Iată însă că Dumnezeu nu face niciun efort să-i corecteze înțelegerea despre identitatea Celui care nimicește, motiv pentru care Pavel scrie că

„Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu...” (1 Corinteni 3:17).

Oare nu este mai rațional să credem mai degrabă că noi avem ceva de corectat în propriul set de definiții decât să apelăm la argumentul că scriitorii Bibliei, cei care au avut o umblare cu Dumnezeu mult superioară celei pe care noi am experimentat-o până acum, nu au înțeles caracterul lui Dumnezeu?

„Contextul este rege”

Pentru o mai bună înțelegere a fenomenului, voi cita câteva exemple de astfel de distorsionări manipulative a textului Biblic. Înainte de aceasta trebuie să subliniez valoarea crucială a considerării contextului pentru o înțelegere corectă a gândului autorului. În limba engleză există proverbul care spune „contextul este rege”. Orice afirmație ruptă din contextul general al cărții și particular al subiectului pasajului de care aparține, poate fi folosită cu scopul de a afirma altceva decât intenția autorului.

Această regulă generală se aplică și textului Scripturii. Ruperea versetelor din contextul general al Bibliei a condus la toate ereziile strecurate în Creștinism. Fie că este vorba despre starea morților, trinitate sau teoria „Dumnezeu nu nimicește”, toate aceste doctrine sunt rezultatul decontextualizării unui număr restrâns de pasaje, izolării și evidențierii lor în detrimentul altora care tratează același subiect. De cele mai multe ori, pasajele care afirmă

contrariul concluziei acestor partizani sunt fie denaturate, fie ignorate, fie complet anihilate prin etichetarea lor ca neinspirate. Acesta este motivul pentru care atitudinea față de textul Scripturii este determinantă pe calea cunoașterii lui Dumnezeu.

Mielul

Unul dintre argumentele folosite de susținătorii teoriei „Dumnezeu nu nimicește” este personificarea Mântuitorului cu un miel:

„Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12).

Argumentul este următorul: mielul nu este un animal violent ci dimpotrivă: docil, ascultător, supus; chiar și când este confruntat cu pericolul, tot ceea ce știe să facă este să fugă. De aici și expresia „ca mielul la tăiere”: mielul nu se opune celor care doresc să-i facă rău, ci se supune necondiționat, indiferent de consecințe, chiar dacă este dus la moarte. Și pentru că Isus, Cel care ni l-a descoperit pe Dumnezeu, este comparat cu un miel, concluzia logică este că și Isus, și deci și Dumnezeu, este la fel: incapabil de a reacționa în fața răului, tot ceea ce poate face atunci când este confruntat cu opoziția și violența, este să se retragă. Supus și docil, Dumnezeu nu pedepsește pe nimeni, nu impune limite și reguli, nu aplică dreapta judecată ci, atunci când nu poate fugi, când nu se poate retrage, rămâne să moară.

Logic? Da.

Adevărat? Nu!

Cu numai șase versete mai sus, în aceeași carte și chiar în același capitol, Același Isus Hristos al Noului Testament, Cel în Care avem revelația ultimă a caracterului lui Dumnezeu, este comparat cu un alt animal, de data aceasta cu caracteristici total diferite:

„Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.” (Apocalipsa 5:5).

Spre deosebire de miel, leul este carnivor, dominant, luptător, impunător, „regele animalelor”, cel cu autoritate absolută, care menține ordinea și care nu bate în retragere.

Astfel, în aceeași Scriptură, în aceeași carte a acesteia, chiar în același capitol, Același Isus al Noului Testament care-L descoperă pe Același Dumnezeu, este comparat cu două animale care au caracteristici total opuse, la cele două extreme ale spectrului. Prin decontextualizarea primului text, putem construi o argumentație logică, dar nu și adevărată. Însă atunci când așezăm pasajul în contextul lui, descoperim o cu totul altă imagine.

Ce încercă Scriptura să ne descopere aici despre Dumnezeu? Că este și miel și leu în același timp? Că depinde de context? Că este angajat în lucrări cu caracter diferit, Aceeași Persoană în același timp? Numai cel care-și leapădă încălțăminta propriilor prejudecăți în fața textului inspirat va fi onorat cu cunoașterea a ceea ce *„întrece orice cunoștință”* (Efeseni 3:19).

Solia lui Iona

Un alt pasaj folosit în sprijinul ideii „Dumnezeu nu nimicește” este solia lui Dumnezeu dată prin Iona locuitorilor cetății Ninive:

Iona 3:4 *„Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!”*

Argumentul legat de acest pasaj este următorul: în cadrul soliei lui Iona nu se spune nimic despre cine urma să nimicească cetatea, nici despre cauza acestui dezastru și nici despre modalitatea în care locuitorii cetății ar fi putut preveni distrugerea lor. De aici, concluzionează susținătorii ideii „Dumnezeu nu nimicește”, rezultă că nu Dumnezeu urma să fie Cel care ar fi distrus cetatea deoarece cauza distrugerii era păcatul lor iar în fața păcatului Dumnezeu se retrage lăsând ca Satan sau consecințele naturale să-și facă lucrarea de nimicire.

Logic? Da.

Adevărat? Nu!

Observați forțarea raționamentului: dacă textul nu spune că Dumnezeu urma să nimicească, înseamnă că nu El urma să nimicească. Este ca și când i-aș spune copilului meu „Ai grijă că, dacă nu te cumințești, rămâi fără jucărie!”. Înseamnă că jucăria va fi distrusă de mod natural de un foc mistuitor sau că-l voi lăsa pe dușmanul meu să se apropie de copil pentru a-l pedepsi? Desigur că nu!

Scotând pasajul din contextul Scripturii, susținătorii ideii „Dumnezeu nu nimicește” trag din nou concluzii dezechilibrate, concluzii care, în loc să-i onoreze și să-L preamărească pe Dumnezeu, aduc un mare deserviciu Creștinismului.

Astfel, dacă în pasajul de față nu se amintește nimic despre identitatea Celui ce urma să nimicească cetatea, nici despre cauza acestui dezastru și nici despre modalitatea în care locuitorii cetății ar fi putut preveni distrugerea lor, întrebarea naturală a oricărui cercetător este: „Există alte pasaje de aceeași natură în care aceste necunoscute să fie lămurite?”. Contextul Scripturii ne ajută mereu să lămurim orice necunoscută. Iată unul dintre aceste pasaje:

„Domnul a zis lui Moise: ... Tu vei zice lui Faraon: 'Așa vorbește Domnul: «Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; dacă nu vrei să-l lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut.»” (Exodul 4:21-23).

Iată așadar o situație de aceeași natură cu cea din Ninive: Dumnezeu trimite un sol pentru a anunța o nimicire iminentă. Spre deosebire de primul exemplu însă, în cazul de față sunt lămurite toate detaliile:

1. Identitatea Celui ce urma să nimicească: „(Eu) voi ucide pe fiul tău...”
2. Cauza dezastrului: „dacă nu vrei să-l lași să plece...”
3. Modalitatea în care distrugerea putea fi prevenită: „Lasă pe fiul Meu să plece...”

Astfel, concluzia că „Dumnezeu nu nimicește” poate fi susținută numai printr-un studiu dezechilibrat, printr-o prejudecare a Bibliei, prin accentuarea unor pasaje și ignorarea altora.

Tactici nesănătoase

Principiul general valabil este că pentru susținerea unei teorii false, trebuie folosite argumente false. Teoria de față nu face excepție de la această regulă. Spre exemplu, una din modalitățile repetate de a argumenta teoria „Dumnezeu nu nimicește” este: „Eu nu pot să reacționez decât prin iubire, decât prin caracterul Meu, prin neprihănirea Mea care este condusă 100% de nonviolență.”

Este adevărat că Dumnezeu nu acționează decât prin iubire? Da.

Este adevărat că Dumnezeu nu acționează decât prin caracterul Său? Da.

Este adevărat că Dumnezeu nu acționează decât prin neprihănirea Sa? Da.

Este adevărat că neprihănirea lui Dumnezeu presupune lipsa violenței? Nu!

Plecând de la premiza că violența este în orice circumstanță un lucru rău, se clădește un construct logic format din trei afirmații adevărate și una falsă din care nu poate rezulta decât o concluzie falsă. Exprimarea omniprezentă în argumentarea acestei teorii este „nonviolența neprihănirii”. Cititorii cad deseori în capcana idealismului umanist din spatele ideii, fără a se întreba însă dacă această expresie sau dacă acest concept este afirmat de Scriptură. Tactica constă în a convinge prin sensibilizare auditoriul de o idee neadevărată pentru ca ulterior să se fie impusă cu relativă ușurință Scripturii, chiar dacă aceasta afirmă în mod clar și categoric contrariul.

Manipularea sentimentelor auditoriului se face prin alăturarea nefericită și nescripturistică a unor concepte care crează o sensibilitate și prejudecăți nesănătoase: „Poate fi dragostea Lui exprimată prin mijloace teroriste și tehnici de manipulare, mai apropiate de inchiziție și holocaust decât de Golgota?”, întreabă susținătorii ideii „Dumnezeu nu nimicește”. Conceptele „mijloc terorist”, „tehnică manipulativă”, „inchiziție” și „holocaust” sunt folosite pentru a exemplifica generic violența negativă, pentru ca mai apoi să fie comparate cu Golgota, momentul și locul în care vedem natura lui Dumnezeu în cel mai clar mod posibil. Observați însă că acest argument pleacă de la premiza că evenimentul Golgota a fost lipsit de violență din partea lui Dumnezeu și că violența este în orice context negativă, păcătoasă. Aceste premise însă sunt afirmate fără demonstrație, ca axiome, nu numai pentru că sunt concepte și valori general acceptate de societatea modernă, dar și pentru că ele nu pot fi demonstrate cu Scriptura.

Cele zece porunci

Un alt exemplu de tactică manipulativă folosită deseori în argumentarea teoriei „Dumnezeu nu nimicește”, este legat de enunțul celor zece porunci, în mod deosebit de porunca a șasea, „*Să nu ucizi*” (Exodul 20:13). Plecând de la premiza că cele zece porunci reprezintă exprimarea eternă

în scris a caracterului lui Dumnezeu, idee care nu se regăsește în Scriptură, susținătorii acestei idei afirmă că Dumnezeu nu Se poate contrazice pe Sine făcând ceea ce le cere altora să nu facă.

Logic? Da.

Adevărat? Nu!

În primul rând trebuie să considerăm că ceea ce conferă valoare unei fapte este motivul din spatele acesteia. Faptele sunt folosite pentru a determina adevărul despre intențiile făptașului, despre caracterul acestuia, însă constituie faptele singurul factor determinant?

Considerați două cazuri prezentate judecătorului: primul al unui bărbat care a intrat într-o casă străină pentru a jefui, motiv pentru care l-a ucis pe proprietar. Urmarea este pierderea vieții unui om.

Cel de-al doilea caz este acela al unui bărbat care repara un acoperiș și care, fără intenție, a scăpat o țigla care a căzut în capul unui trecător care, datorită loviturii, a murit. Urmarea este pierderea vieții unui om.

Așadar, ambele fapte au avut aceeași urmare. Există însă vreo diferență între cele două fapte identice? Desigur: în primul caz este vorba despre inima vinovată a unui criminal, în timp ce în cel de-al doilea este vorba despre inima nevinovată a unui constructor.

Cum ați numi o persoană care, în timp de pace, a luat viața a 608 oameni în mod premeditat? Probabil că după standardele actuale ar fi numit cel puțin criminal în serie. Contextul poate însă schimba radical verdictul: este vorba despre Albert Pierrepoint, cel care a fost supranumit „ultimul călău al Marii Britanii” și care, în decursul a 22 de ani, a executat 608 persoane, fiind plătit pentru aceasta de guvern din bani publici.

Așadar, înainte de a ne grăbi în a-L judeca pe Cel care a rostit porunca a șasea, trebuie să așezăm pasajul în context și apoi să căutăm să înțelegem motivele analizând întâmplările contextual. Aceasta este calea sănătoasă de studiu.

Mergând pe această cale, descoperim că însușirea poruncilor lui Dumnezeu nu se oprește în capitolul 20 din cartea Exodului, ci continuă astfel:

„Iată legile pe care le vei pune înaintea lor. ... Cine va lovi pe altul cu o lovitură de moarte să fie pedepsit cu moartea. ... Cine va lovi pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea. Cine va fura un om și-l va vinde sau îl va ține în mâinile lui să fie pedepsit cu moartea. Cine va blestema pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.” (Exodul 21:1, 12, 15-17).

Dacă Dumnezeu este consecvent, atunci porunca a șasea trebuie înțeleasă în acest context. Cine a instituit legile pentru jertfe? Potrivit filosofiei „Dumnezeu nu nimicește”, a fost Satan, însă această concluzie contrazice textul Scripturii care afirmă că Dumnezeu a fost atât Cel care a vorbit în capitolul 20, cât și Cel care a vorbit în capitolul 21.

Astfel, atunci când așezăm pasajele în contextul istoric, înțelegem că aici Dumnezeu a oferit un set de legi NAȚIONALE, nu individuale. Prin acest corp de legi, Dumnezeu afirmă că niciun individ nu este desemnat să-și facă dreptate de unul singur, ci numai autoritatea guvernatoare este îndreptățită la aceasta. Descoperim așadar că Dumnezeu îi învață pe evrei noțiunile elementare despre dreptate într-o lume haotică, cu scopul de a restrângere manifestarea naturii umane în vederea prevenirii sinuciderii colective. Observați pasajul de mai jos:

Exodul 21:23-25 *„Dar, dacă se întâmplă o nenorocire, vei da viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătăie pentru vânătăie.”*

Căutând să frâneze dorința păcătoasă, naturală și frenetică după răzbunare disproporțională a oricărui om nedreptățit, Dumnezeu impune prin autoritatea civilă judecata dreaptă. Lipsa acestei inițiative a lui Dumnezeu ar fi determinat un haos general, generat de natura umană și alimentat de realitatea „cine este mai puternic, supraviețuiește”.

Astfel, în loc de a nega textul Biblic din dorința de a susține o idee preconcepută, căutarea după înțelegerea inspirată care armonizează toate pasajele va rezulta într-o imagine armonioasă care este în total acord cu legile care guvernează natura.

Identitatea nimicitorului

Astfel, după manipularea textelor prin folosirea tacticilor nesănătoase de analiză, promotorii ideii „Dumnezeu nu nimicește” afirmă că, datorită naturii Sale, fiind prea „neprihănit” pentru a

lua viața cuiva, Dumnezeu îl cheamă în ajutor fie pe Satan, fie forțele naturii. Aceasta este maniera cea mai bună prin care acești credincioși au considerat că-L pot disculpabiliza pe Dumnezeu de o culpă imaginară. Ridicolul argumentului este evidențiat de îndată ce adresăm câte o simplă întrebare pentru fiecare răspuns propus:

1. Satan: poate Satan să facă ceva, orice, fără îngăduința lui Dumnezeu?
2. Forțele naturii: Cine a creat natura și legile după care aceasta operează?

Criminalul David și Iov

Acuzația pe care profetul Natan i-o aduce regelui David este relevantă în acest sens:

„Ai lovit cu sabia pe Urie, Hetitul, ai luat de nevastă pe nevastă-sa și pe el l-ai ucis cu sabia fiilor lui Amon.” (2 Samuel 12:9).

Împăratul David nu a mers pe câmpul de luptă. De fapt nici nu a părăsit palatul regal. Atât timp cât a fost împreună cu Urie, l-a tratat regește la propria-i masă. Cum se face atunci că profetul l-a acuzat pe rege de crimă?

Desigur, tot ceea ce făcuse David a fost să se folosească de autoritatea regală prin rostirea unui singur cuvânt. Cuvântul a fost adus la îndeplinire de altcineva, însă autorul moral al faptei a fost cel care a poruncit.

În lumina acestui adevăr, vă propun să aruncăm o privire asupra unuia dintre cele mai citate exemple de către partizanii ideii „Dumnezeu nu nimicește”: Iov. Aceștia fac mare caz de faptul că Iov îl indică pe Dumnezeu ca fiind Cel care-l lovea, în timp ce realitatea este că Satan era în spatele chinurilor lui. A fost Iov orb și ignorant, sau este posibil ca el să fi înțeles mai mult decât promotorii acestei idei? Să recitim două fragmente din dialogul dintre Dumnezeu și Satan:

„Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” Și Satana a plecat dinaintea Domnului.” (Iov 1:12).

„Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.” Și Satana a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu o bubă rea, din talpa piciorului până în creștetul capului.” (Iov 2:6, 7).

Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu nu i-ar fi îngăduit lui Satan să se atingă de Iov? Ar mai fi putut acesta să se apropie de el? Cine este Cel care stabilește limitele influenței lui Satan asupra lui Iov și a familiei lui? Evident, Dumnezeu. Realitatea descrisă de Scriptură este că Dumnezeu deține autoritatea finală și, indiferent dacă este vorba despre Satan, despre forțele naturii, despre filistenii sau egipteni, autoritatea și deci Persoana Lui este implicată activ în toate aceste acte.

Ce decurge de aici? Că Dumnezeu a dorit toate acestea, că El își găsește plăcerea în durerea oamenilor? Desigur că nu! Însă polarizarea discuției nu face decât să împingă cititorul către extreme, răpindu-i posibilitatea de a câștiga o imagine echilibrată de ansamblu.

În partea a doua a acestui studiu vom explora câteva din consecințele dezastruoase ale acceptării teologiei „Dumnezeu nu nimicește ” pentru ca în partea a treia să studiem despre realitatea caracterului lui Dumnezeu, așa cum strălucește și din Vechiul Testament prin lumina care vine de la Mântuitorul Isus Hristos.

MONOTEISM

Imad Awde

Două Ființe Divine, dar un singur Dumnezeu

Revenind la subiectul principal, Evangheliile ne descoperă două Ființe Divine, dar un singur Dumnezeu. Ele ni-L înfățișează pe Cel care este identificat ca ultima Sursă a tuturor lucrurilor, inclusiv a vieții Fiului, a Celui care este „singurul Dumnezeu adevărat” (Ioan 17:3), în timp ce Cealaltă Ființă Divină este identificată ca fiind Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, divin ca și Dumnezeu.

Evangheliile sunt în armonie cu mărturia Vechiului Testament, declarând că Tatăl lui Hristos este „singurul Dumnezeu adevărat” al Bibliei. În timp ce ele solidifică ceea ce am înțeles că Fiul Său, Isus Hristos, este la fel de Divin, că există o singură Sursă ultimă a tuturor lucrurilor, Dumnezeu Tatăl. Astfel, până acum am descoperit că cele Două Ființe Divine sunt:

Vechiul Testament

Iehova și Îngerul Său

(Exodul 14:19, 24)

Iehova și Fiul Său

(Proverbe 8:22-30; 30:4)

Iehova fiind Dumnezeu Fiului Său

(Psalmul 45:6, 7)

Evangheliile

Dumnezeu și Solul Său

(Ioan 17:25, 26)

Dumnezeu și Fiul Său

(Ioan 17:3)

Dumnezeu Tatăl fiind Dumnezeu Fiului Său

(Ioan 20:17, etc.)

Am descoperit de asemenea și motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu este divin:

Vechiul Testament

El este Fiul lui Iehova

(Proverbe 8:22-20; 30:4)

El este prezența lui Iehova

(Isaia 63:9)

El este Glasul sau Cuvântul lui Iehova

(Exodul 23:22)

El are în Sine Numele lui Iehova

(Exodul 23:21)

Evangheliile

El este Fiul lui Dumnezeu

(Ioan 10:36)

El este prezența Tatălui

(„Eu și Tatăl una suntem”)

El este Glasul sau Cuvântul lui Dumnezeu

(Ioan 1:1; 12:49)

El are Numele lui Dumnezeu în El

(Ioan 8:58)

Atât Vechiul Testament cât și Evangheliile mărturisesc despre legătura dintre Dumnezeu și Fiul Său. Ambele mărturisesc despre Două Ființe Divine, și totuși un singur Dumnezeu și Sursă a tuturor despre care am învățat că este Dumnezeu Tatăl.

Monoteismul în învățăturile apostolilor

În ceea ce privește Biblia, cu toții avem aceleași cuvinte rostite de Isus și scrise în Evanghelii. Astfel, ați putea crede că acest lucru ne va putea ajuta să ajungem cu toții la aceleași concluzii în ceea ce privește identitatea lui Dumnezeu. Dar, așa cum știți deja, nu toți Creștinii împărtășesc aceeași înțelegere despre Dumnezeu. Problema nu rezidă în cuvintele care sunt scrise, ci în modul în care cititorul le înțelege.

Isus a întrebat odată un învățător al legii:

„Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10:26).

„Cum” citești? Cum înțelegi ceea ce citești?

Toți Creștinii au aceeași Biblie, dar nu toți o citesc la fel. Un trinitarian citește aceleași cuvinte, dar le înțelege cu totul diferit decât le înțeleg eu. Spre exemplu:

Cuvinte inspirate: Un Dumnezeu; Fiul lui Dumnezeu; Spiritul lui Dumnezeu; Singurul Fiu născut.

Înțelegerea trinitariană: Dumnezeu triunic Dumnezeu Fiul Dumnezeu Duhul Fiu unic.

Înțelegerea mea: Dumnezeu Tatăl; Fiul lui Dumnezeu; Spiritul / Viața lui Dumnezeu; Singurul Fiu născut.

În această secțiune vom examina modul în care ucenicii au înțeles învățăturile lui Isus. Ei au auzi aceleași cuvinte pe care noi le citim în Evanghelie. Dar cum le-au înțeles ei în ceea ce privește monoteismul biblic?

Desigur, ucenicii care au umblat și au vorbit cu Isus, care L-au văzut înălțându-Se la cer, care au primit spiritul sfânt la Cincizecime și care au scris Noul Testament, trebuie să fi înțeles corect învățăturile lui Isus despre Dumnezeu. Așadar, ce au înțeles ei din Vechiul Testament și din învățăturile lui Isus despre acest subiect? Au crezut ei în monoteism? Și dacă da, în ce fel de monoteism?

Să începem prin a adresa prima întrebare:

Au crezut ucenicii în monoteism (un Dumnezeu)?

Iată ce au spus ei:

„deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți prin credință pe cei tăiați împrejur și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.” (Romani 3:30).

„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu.” (1 Corinteni 8:4).

„Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:6).

„Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos.” (1 Timotei 2:5).

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacov 2:19).

Este evident faptul că ei au crezut în monoteism. Însă atât cine crede în trinitate, cât și cine crede în modalism sau într-un singur Dumnezeu și Fiul Său va spune „Amin!” la toate aceste versete. Astfel, avem nevoie să înțelegem ce au vrut apostolii să spună prin „un Dumnezeu”.

Ce au înțeles apostolii despre identitatea Acestui un Dumnezeu?

Să vedem mai departe modul în care Pavel, Iacov, Petru și Ioan au înțeles Scripturile și învățătura lui Isus la acest subiect:

Pavel

În pasajul din 1 Corinteni 8:4 el a spus că „nu există decât un singur Dumnezeu.” În versetul 6 ne spune Cine este Acesta un Dumnezeu:

„totuși, pentru noi, nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și, prin El, și noi.” (1 Corinteni 8:6).

Așadar, atunci când Pavel spune „Un Dumnezeu”, la ce s-a referit? Vorbea despre un Dumnezeu triunic, sau despre un Dumnezeu unic, singular, Dumnezeu Tatăl?

Rețineți că încercăm să descoperim ce au înțeles ucenicii prin expresia „un Dumnezeu”, nu ceea ce înțeleg Creștinii secolului 21. Întrebarea nu este ce înțelegeți tu, dragă cititorule. Întrebarea este ce a înțeles Pavel; ce a înțeles și ce a afirmat.

Pavel nu a fost nesigur despre identitatea Dumnezeului Bibliei. Este Tatăl, Sursa tuturor lucrurilor. El a repetat acest lucru în mai multe rânduri:

„pentru ca toți împreună, cu o inimă și cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.” (Romani 15:6).

„Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.” (Efeseni 4:4-6).

Observați în pasajul de mai sus că, în ciuda faptului că Pavel menționează un Domn și un spirit, el accentuează numai un singur Dumnezeu. De asemenea, el a și specificat cine este acest un Dumnezeu. Nu este spiritul, nu este Domnul, nu este nici o combinație a celor trei. Este Tatăl.

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri...” (2 Corinteni 1:3).

Dacă Pavel credea într-un Dumnezeu triunic, pasajul din 1 Corinteni 8:6 ar fi fost perfect pentru a ne descoperi aceasta. El ar fi putut cu ușurință să spună „Dar pentru noi Creștinii, nu este decât un singur Dumnezeu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, din care sunt toate lucrurile ...” Dar n-a făcut-o. El l-a identificat pe Acest un Dumnezeu numai cu Tatăl care este Sursa tuturor lucrurilor.

El l-a prezentat apoi pe Isus Hristos ca fiind singurul lui Domn sau Maestru, „prin care sunt toate lucrurile”, exprimând așadar adevărul că Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor, iar Fiul Său canalul prin care Dumnezeu crează, susține și răscumpără creația. Pavel mai descrie acest lucru în câteva alte locuri:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care l-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.” (Evrei 1:1, 2).

„și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile.” (Efes. 3:9).

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi Născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” (Coloseni 1:15-17).

Observați ce mai adaugă în versetul următor:

„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.” (1 Corinteni 15:28).

Isus se va supune Tatălui? De ce? Pentru ca Dumnezeu Tatăl să fie totul în toți. De ce? Pentru că Tatăl este Sursa tuturor lucrurilor, inclusiv a vieții Fiului Său.

Pavel a înțeles că termenul „un Dumnezeu” din Scripturi și că învățăturile lui Isus se referă la Dumnezeu Tatăl, Singura Sursă a tuturor lucrurilor. El a înțeles faptul că există două Ființe divine, ambele implicate în lucrarea de creație. Însă Unul este Sursa (Tată) tuturor lucrurilor, iar Celălalt este Canalul (Fiul) prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile. Potrivit Scripturii, nu există decât o singură Sursă a tuturor lucrurilor iar Acela este Tatăl.

Aceasta este ceea ce am descoperit și în Vechiul Testament: Două Ființe divine, dar Unul este Fiul Celuilalt. Unul este solul, prezența și cuvântul Celuilalt. Acest lucru este importat să fie înțeles deoarece Biblia se referă la Isus ca fiind Dumnezeu. Isus este divin și este îndreptățit la a primi închinare. El a fost născut și nu creat. Dacă nu vom înțelege acest principiu fundamental al Scripturii, și anume că termenul „un Dumnezeu” se referă la Sursa tuturor lucrurilor, la Tatăl, vom ajunge la tot felul de concluzii eronate.

Iacov

Vă amintiți că Iacov a fost cel care a spus că *„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!”* (Iacov 2:19).

Dar ce a vrut el să spună prin „Dumnezeu este unul”? Un dumnezeu triunic, sau Dumnezeu Tatăl?

„Cu ea binecuvântam pe Domnul, și Tatăl nostru, și tot cu ea blestemăm pe oameni cari sînt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.” (Iacov 3:9).

Potrivit celor scrise de Iacov, el se referă la Dumnezeu Tatăl. Asemenea lui Pavel, Iacov ne spune că Dumnezeul despre care Isus și Vechiul Testament au vorbit, Dumnezeu pe care L-au venerat și pe care și noi trebuie să-L venerăm este Tatăl lui Isus Hristos.

Cred că suntem îndreptățiți să înțelegem cuvintele lui Isus în același fel în care le-au înțeles și ucenicii Lui. Nu-i așa?

Petru

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie...” (1 Petru 1:3).

Petru repetă același adevăr. Unicul Dumnezeu al Bibliei este Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos. El nu este numai Dumnezeul nostru, dar și al lui Isus.

Ioan

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” (1 Ioan 4:9, 10).

Potrivit cuvintelor lui Ioan, cine este Dumnezeu? Este CEL care a avut un Fiu de dat. Este Tatăl lui Isus.

„Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața vecinică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are viața.” (1 Ioan 5:9-12).

Cum citim aceste cuvinte? La Cine se referă termenul „Dumnezeu”? Din nou, trebuie să se refere la Cel care are un Fiul, la Tatăl.

„Cine are pe Fiul, are viața; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are viața.” (1 Ioan 5:10).

Viața veșnică nu se găsește în cuvinte, în fapte sau eforturi. Viața veșnică este într-O Persoană, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cel care-L are pe Fiul, are viața. Dacă viața se găsește în Fiul, atunci dușmanul sufletelor dorește să ne răpească viața veșnică luându-ni-L pe Fiul.

Din păcate Satan a reușit să facă aceasta în viețile multora prin înlocuirea Fiului lui Dumnezeu cu „Dumnezeu Fiul”. Aceste titluri pot suna asemănător dar, în realitate, ele sunt atât de diferite.

Termenul „Fiul lui Dumnezeu” identifică al lui Fiul este. Această identitate îl califică să fie Singurul Mântuitor posibil al lumii, ca Singura Ființă Divină care putea să moară în locul omului. Însă termenul „Dumnezeu Fiul” nu-L mai identifică ca fiind Adevăratul Fiul, ci mai degrabă introduce un alt dumnezeu al cărui titlu este „Fiul”.

Aș dori să ilustrez această diferență prin următoarea paralelă: „câinele lui Ion” versus „Ion, câinele”. Sper să puteți vedea ce diferență este între cele două!

În Eden, Satan a dorit să-i răpească Evei viața veșnică prin a despărți-o de Dumnezeu. Astăzi, el îi jefuiește pe oameni de viața veșnică prin a-i despărți de Fiul lui Dumnezeu. Viața veșnică se găsește numai în Fiul lui Dumnezeu căci El este Singurul Mijlocitor între Dumnezeu și omenirea decăzută. Vă rog să rețineți că termenul „Fiul lui Dumnezeu” nu este un nume. Este identitatea familială a Acestei Ființe divine. Isus le-a spus evreilor:

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața vecinică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:39, 40).

Viața veșnică nu se găsește în paginile Scripturii. Scopul Bibliei este de a ne îndrepta către Isus în Care se găsește viața veșnică. Isus le-a spus: „Voi citiți, studiați și meditați, dar nu veniți la Mine pentru a avea viața veșnică. Nu puteți primi viața veșnică decât dacă veniți la Mine.”

Prin decepție, Satan îl jefuiește pe credincios de părtășia cu Fiul lui Dumnezeu, înlocuindu-L cu Dumnezeu Fiul.

Celor care L-au primit pe Isus în inimile lor, Ioan continuă spunându-le: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, cari credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața vecinică.” (1 Ioan 5:13).

Ca unul care crede în Fiul lui Dumnezeu, tu deții deja viața veșnică pentru viața noastră veșnică este viața lui Isus Hristos. O putem avea chiar acum pentru că-L putem avea pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu ÎN NOI chiar acum. Isus dorește să-Și trăiască viața în trupul tău muritor, oferindu-ți aceeași biruință pe care El a obținut-o asupra tuturor păcatelor și a întunericii.

„... Pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” (2 Corinteni 4:11).

Ești conștient de comoara pe care Dumnezeu ți-a dat-o în Persoana Fiului Său?

Rasa umană a pierdut totul, însă Dumnezeu a spus: „Vă voi oferi tot ceea ce aveți nevoie pentru viața aceasta și pentru cea viitoare, în Fiul Meu. Dacă-L primiți pe El, dacă-I îngăduiți Lui să trăiască în voi, veți avea toate lucrurile.”

„El, care n'a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:32).

Acesta este motivul pentru care Scriptura afirmă că suntem desăvârșiți în El (Coloseni 2:10), că suntem noi creații în El (2 Corinteni 5:17). Acest lucru este adevărat pentru că Fiul Dumnezeului Celui viu este Cel care-Și trăiește viața în tine:

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m'a iubit și S'a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

În Isus, Fiul lui Dumnezeu, se găsește mântuirea și viața veșnică pentru toți păcătoșii. Dar fără Fiul, nu poți face nimic. Isus a spus:

„Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” (Ioan 8:36).

Satan urăște acest lucru pentru că numai Fiul lui Dumnezeu are dreptul de a sta împreună cu Tatăl Său pe tronul universului. Și totuși, atunci când Îl primim pe Fiul, suntem adoptați ca și copii ai lui Dumnezeu și astfel obținem acest drept un drept pe care Satan nu-l va avea niciodată.

Acesta este motivul pentru care el încearcă să ascundă acest adevăr oferindu-ne un alt Isus - „Dumnezeu Fiul” - în locul Fiului lui Dumnezeu.

Întorcându-ne la cuvintele lui Ioan despre Singurul Dumnezeu, citim:

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi șintem în Celce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața vecinică.” (1 Ioan 5:20).

Unii citează acest verset și înțeleg că afirmă că Isus este Dumnezeul adevărat. Asta este ce spune Ioan?

Să-l recitim:

„Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Celce este adevărat. Și noi șintem în Celce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și viața vecinică.” (1 Ioan 5:20).

Cel care este adevărat are un Fiul numit Isus. Cel care este adevărat trebuie așadar să fie Tatăl. Potrivit cuvintelor lui Isus, Tatăl este Singurul Dumnezeu adevărat. În rugăciunea Sa către Tatăl, El a spus:

„Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimes Tu.” (Ioan 17:3).

Amintiți-vă că Ioan este cel care a scris Evanghelia. Credeți că Ioan în epistola scrisă ulterior, ar fi contrazis cuvintele lui Isus pe care le-a scris el însuși? Sigur că nu.

Isus S-a referit la Tatăl Său ca fiind Singurul Dumnezeu adevărat. Ioan nu face nimic altceva decât să reitereze aceeași idee, și anume că Tatăl lui Hristos este adevăratul Dumnezeu.

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n'are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.” (2 Ioan 1:9).

Cine este „Dumnezeu” din pasajele de mai sus? Să comparăm cele două propoziții:

În prima propoziție sunt menționate două Ființe: Hristos și Dumnezeu. Ioan explică faptul că dacă-L respingi pe Unul, Îl respingi și pe Cel de-al Doilea. În următoarea propoziție el prezintă scenariul opus: dacă-L ai pe Unul, Îl ai și pe Celălalt, unde Îl identifică pe Dumnezeu ca fiind Tatăl, iar pe Hristos ca fiind Fiul. Aceasta este în perfectă armonie cu învățăturile lui Isus consemnate de Ioan în Evanghelie:

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

În cea de-a doua epistolă, Ioan reamintește cuvintele lui Isus așa cum le-a consemnat în Evanghelie, descoperind faptul că există Două Ființe Divine, Dumnezeu și Fiul Său.

Potrivit apostolilor Pavel, Petru, Iacov și Ioan, Singurul Dumnezeu al Bibliei este Tatăl. Apostolii, după moartea și învierea lui Hristos, după primirea spiritului sfânt care i-a călăuzit în tot adevărul, au crezut în și au afirmat că Dumnezeu este unul, O singură Ființă. Ei nu au spus că Dumnezeu ar fi o trinitate sau trei persoane.

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

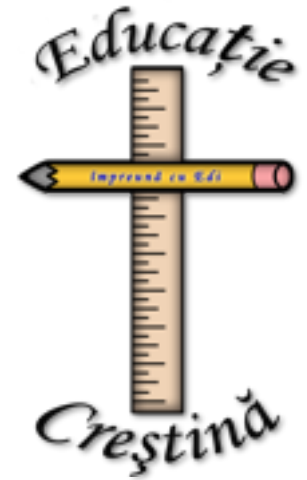
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 118 Noiembrie 2019

Tiraj 550 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

